

ETT GOTT VIN ÄR EN GÅVA TILL LIVET

Jag heter Leif GW Persson, jag är sjuttiotre år gammal och jag har alltid varit svårt förtjust i att räkna. Inte minst när det kommer till att sätta siffror på mitt eget liv och de olika aktiviteter som jag ägnat mig åt. Om jag bara kan sätta en siffra på mitt liv så blir jag lugn alldeles oavsett i vilken riktning den nu pekar. För mig är en siffra på mitt liv lika rogivande som ett glas gott vin och med anledning av den där buteljen av mitt eget rödvin som du just nu håller i handen – och kanske till och med överväger att köpa - så fick jag också för mig att räkna ut hur många flaskor vin som jag själv har druckit under mitt liv.

Från min debut vid nio års ålder, då jag fick smaka på ett mycket litet glas sherry, fram till dags dato så har jag druckit drygt sex tusen flaskor vin varav ungefär fyratusen har varit röda och druckits i samband med mina måltider. Man behöver heller inte vara folkhälsoexpert för att förstå att jag åtminstone tidvis måste ha hållt i mig mer än vad som var bra för min egen hälsa.

En helt riktig slutsats. Under många år drack jag för mycket men med stigande ålder och visdom har jag förstått att din njutning i det liv du lever inte skall förväxlas med vanlig elitidrott. Njutning är en syssla som man med fördel kan ägna sig åt i lagom doser. Inte det minsta lik den fysiska utlevelse som handlar om att ge allt oavsett pris och där många av dess utövare stupar på upploppet iförd sina åtsittande triåer och bara några meter från det målsnöre som skall skänka dem ett nytt och bättre liv. Att njuta av ett gott glas vin har inte det minsta att skaffa med sådana mänskliga tillkortakommanden. En människa som älskar de njutningar som livet bjuder skulle aldrig ta livet av sig för att han eller hon inte lyckades vinna Vasaloppet.

Jag är svårt förtjust i att räkna samtidigt som jag djupt ogillar allt slarv och vanligt slafs i det som vi människor håller på med. När jag skriver en roman om ett brott så har jag aldrig trott att den kommer att ge mig Nobelpriset i litteratur, lyckligtvis eftersom jag aldrig skulle klara av att leva med den skammen, men jag försöker alltid göra mitt bästa för mina läsare. Ge dem något som åtminstone är välskrivet, underhållande och spännande nog för att det skall vara värt de pengar som de betalat för att kunna läsa den bok som jag har skrivit.

På samma sätt är det med mitt eget röda vin. Jag bär ett ansvar inför alla dessa som skall dricka det och därmed hög tid att jag berättar varför jag valt det vinet som du just nu överväger att köpa.

För mig är valet av vin starkt förknippat med den mat som du skall dricka det till. Hittar du bara den rätta kombinationen så är det som ett äktenskap som välsignats av Vår Herre. Mat och dryck i fulländat harmoni, mat och dryck som skänker varandra ett ytterligare värde. Som höjer hela måltiden.

Jag är svårt förtjust i kött, ost, mustiga soppor och den där gamla husmanskosten som naturligt kräver åtminstone ett gott glas rött för att det du äter skall fullkomnas och alldeles oavsett om det du äter har sin hemort i Sverige, Tyskland, Frankrike eller Italien.

Att bara hitta ett bra vin är ingen konst, ytterst handlar det om hur många hundralappar det får kosta, men att hitta något som är prisvärt är något annat. Ett vin som smakar mer än vad det kostar. Vad mitt eget röda anbelangar så har jag också en idé om detta. En flaska gott rött skall i vart fall inte kosta mer än en bra bok med mjuka pärmar. Givet att det som står i den senare är värt att läsa talar vi om en jämförbar upplevelse. Låt vara att läsandet tar längre tid.

I mitt fall var det ingen enkel resa men eftersom jag tar mina uppdrag på allvar så gick det till sist. Visserligen till priset av att jag fick provsmaka mig fram i en omfattning som säkert skrämt vettet ur varje folkhälsoexpert värd namnet.

Mitt vin, GW:s röda om man så vill, som jag själv hädanefter kommer att dricka till all den där maten som jag nyss pratade om, är ett portugisiskt vin som smakar lika bra som de där franska och italienska som kostar tre till fem gånger så mycket eftersom marknaden ännu inte hunnit ikapp den kvalitet som portugiserna kan erbjuda. Ärligt talat så trodde jag också att det var ett franskt vin som jag drack när min tunga mötte mitt eget röda från Portugal. En av mina gamla favoriter från Rhone i Frankrike och med en helt annan prislapp än den portugis som jag nu tagit till mitt hjärta och min gom.

Det är aldrig för sent att lära sig något nytt här i livet och det gäller även viner. Återstår blott en sak. Oss vinälskare emellan.

-Skål!

Leif GW Persson

